

Царьтъ повикалъ слугитѣ си и изпждили жабата отъ гнѣздото.

Слѣдъ нѣколко дена царьтъ се веселѣлъ на трапезата съ придворнитѣ си. Изведнажъ царскитѣ при-



служници се смутили, запритискали се единъ другъ и нѣщо страшно тихо си шепнѣли, а очитѣ имъ слѣдѣли голѣмата змия, която пълзѣла къмъ масата, гдѣто седѣлъ царьтъ. Издигнала се на опашката си и прѣдпазливо пустнала въ чашата на царя голѣмъ красивъ брилянть. Пустнала подарька си и тихо изпълзѣла изъ залата край изплашенитѣ служители. . .

Този змийски подарькъ царьтъ заповѣдалъ да направятъ на красиво копче на дрехата му и никога не се раздѣлялъ отъ него, като казвалъ, че този подарькъ му е най-скъпъ и най-хубавъ.

Облаче.

По Вл. Еферъ.

Облаченце бѣло
Плува въвъ лазури,
Не го плашатъ вихри,
Не го плашатъ бури.
Тону що родено
Въ широта небесна,
Прѣдъ очитѣ наши
Като сънь изчезна.

Въ капчици дъждовни
Цѣло се обърна,
На земята свѣжестъ
То отново върна.

Прѣв. Тр. Симеоновъ.